

## 712

1822. Έγγραφον, τῆς 5 Αὐγ., τῶν «κοινῶν διοικητῶν τῆς νήσου Σαντορίνης»,  
πρὸς τοὺς Διοικητὰς Ὑδρας, ἐν 192, σ. 7–10.

«... ἐν τῷ μεταξὺ δὲ τούτῳ εἶδομεν ἀνελπίστως νὰ μᾶς διορίσωσιν Κριτήρια διάφορα, πρῶτα καὶ δεύτερα καὶ τρίτα καὶ πολλὰ ἄλλα καὶ βραμπακτίδας καί, ἐκτὸς τῶν Κριτήρων, Νοταρίους καὶ Γραμματικούς μὲ ἀδράς πληρωμάς, τόσον ὅπου σχεδὸν ὅλον τὸ Δέκατον τοῦ τόπου μας, δὲν ἔφτανεν ὅλο γιὰ νὰ πληρῶνεται αὐτοὶ οἱ Κριταὶ καὶ Γραμματικοί. Ταῦτα βλέπων ὁ κοινὸς λαός, χωρὶς κανέναν ὁδηγὸν ἐκινήθησαν λέγοντες, ὅτι δὲν δεχόμεθα τοιαῦτα ἀσυνήθιστα πράγματα... καὶ ἔβαλλαν ἐκλέγοντες ἄλλους διοικητὰς, κατὰ τὴν γνώμην τους, ὡσὰν ὅπου οἱ πρῶτοι, οἱ διορισθέντες ἀπὸ τοὺς Ἀρμοστὰς δὲν ἦσαν ἐκλελεγμένοι ἀπὸ τὸν λαόν, ἀλλ' ἀναμεταξύ των, ἀπὸ μερικοὺς καὶ σχεδὸν μόνους ἀπὸ τὴν θέλησιν καὶ εὐχαρίστησιν τοῦ ἐδῶ Ἐπαρχοῦ. Οἷτινες μ' ὅλον ὅπου εἶδον τὸ κίνημα τοῦ λαοῦ, πάλιν αὐτοὶ δὲν ἔπαυον καὶ σχεδὸν δὲν παύουν ἀπὸ τοῦ νὰ διενεργῶσιν τὰ πρὸς καταδρομὴν, μὲ τρόπους δολιότητος καὶ συκοφαντίας. Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς... γράφομεν πρὸς τὴν εὐγενεῖάν σας ταῦτα διὰ νὰ εἰδοποιηθῇτε τὴν ἀλήθειαν... ὡσὰν ὅπου ὁ λαός, εἶναι πολλὰ ἀγγιγμένος καὶ παραπονεμένος καὶ δυνατὰ ἐνζημιωμένος καὶ ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς πρώην διοικητὰς καὶ περισσοτέρως δὲ ἀπὸ τὸν ἑπαρχόν τους, τὸν ὅποιον ἐγγράφως τὸν εἰδοποίησεν ὁ λαὸς ὅλος, ὅτι δὲν τὸν γνωρίζουν ἑπαρχόν τους, ἀλλὰ νὰ τραβιχθῇ εἰς τὰ ἴδιά του καὶ ἀρκετὴ εἶναι ἡ πατρις μας νὰ διοικῇ τὸν ἑαυτὸν της, ἢ δὲ τιμιότης του δὲν παύει ἀπὸ τοῦ νὰ κουστοντίρῃ...».

## 713

1822. Φιρμάνιον περὶ τῶν προνομίων μ. Βερσίας,  
ἐν 133, σ. 75–78 καὶ ἐν 33, σ. 284–289.

## 714

1822. Ψήφισμα τοῦ Βουλευτικοῦ ὑπ' ἀριθ. 60,  
ἐν 24, τ. Α', σ. 89.

«Ὅλαι αἱ κρίσεις καὶ ἀποφάσεις, ὅσαι ἐγένοντο ἐν καιρῷ τῆς καταργηθείσης τουρκικῆς δυναστείας, κατὰ τὸ παρόν, νὰ μὴ θεωρῶνται, οὔτε διαφοραὶ περὶ τούτων νὰ εἶναι δεκταί, ἕως ὅτου νὰ διορισθῇ τὸ δικανικὸν Δικαστήριον καὶ νὰ ἐκδοθῇ ὁ περὶ τούτου νόμος».

## 715

1823. Νόμος τῆς Ἐπιδαύρου, ἥτοι Προσωρινὸν Πολίτευμα τῆς Ἑλλάδος, κατὰ τὴν ἐν Ἀστρεὶ Β' Ἐθνικῇν Συνέλευσιν, ἐκ κεφ. 10 καὶ ἄρθρων 99, ἐν 228, τ. 2, σ. 125–159.

(«§ π'. Τὸ Βουλευτικὸν Σῶμα νὰ διορίσῃ ἐπιτροπὴν, συγκειμένην ἀπὸ τὰ ἐκλεκτότερα καὶ σοφώτερα μέλη τῆς Ἑλλάδος, ... διὰ νὰ συνθέσωσι Κώδικας...» Ἀχρεὶ δὲ τῆς κοινοποιήσεως τῶν εἰρημένων Κωδίκων, κατὰ μὲν τὰ Ἐγκληματα καὶ Πολιτικά ἰσχύουσιν

οἱ Νόμοι τῶν ἡμετέρων ἀειμνήστων χριστιανῶν αὐτοκρατόρων τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὸ Ἀπάνθισμα τῶν Ἐγκληματικῶν τῆς Β' Ἐθν. Συνελεύσεως . . . καὶ οἱ ἀπὸ τὴν Διοίκησιν ἐκδιδόμενοι Νόμοι. Κατὰ δὲ τὰ Ἐμπορικὰ ἰσχύει μόνος τῆς Γαλλίας ὁ Ἐμπορικὸς Κώδῆξ.

§ πδ'. Ὅλοι οἱ κριταὶ ὑπόκεινται εἰς εὐθύνας, κατὰ τοὺς περὶ Κριτῶν Βυζαντινοὺς χριστιανικοὺς Νόμους, καὶ τὸ Βουλευτικὸν δικάζει αὐτούς . . .»).

## 716

1823. Ἐγγραφον τοῦ Ὑπουργοῦ Θρησκείας πρὸς τοὺς δημογέροντας τῆς Ζάχολης (Κορινθίας), ἀπὸ 28 Ἰουλίου, ἐν 44, σ. 268, ἀριθ. 140.

« . . . ἐὰν ὁ Ε., ἐν ᾧ ὑπάνδρευσε τὸν νιόν του, δὲν τῷ ἐχώρισε καὶ μερίδιον ἐκ τῆς περιουσίας του, δὲν εἶναι ὑπόχρεως οὐδὲ ἤδη, μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ τοῦ νιοῦ του, νὰ δώσῃ εἰς τοὺς ἐγγόνους του . . . Εἰ δὲ καὶ θελήσῃ ζῶν νὰ μοιράσῃ τὸ πρᾶγμα του εἰς τὰ παιδιά του, πρέπει νὰ τὸ μοιράσῃ εἰς πέντε, ἴσα μερίδια, ἐν διὰ τὸν ἑαυτόν του καὶ τέσσαρα παιδιά του ἀρσενικά καὶ θηλυκά. Οὕτως ἔχει τὸ δίκαιον, οὕτως οἱ θεῖοι καὶ ἱεροὶ νόμοι διαλαμβάνουσιν . . . ».

## 717

1823. Ἐγγραφον, ἀπὸ 22 Μαΐου, τοῦ Ὑπουργοῦ Θρησκείας, ἐν 44, σ. 247, ἀριθ. 80.

« . . . κατὰ τοὺς θείους καὶ ἱεροὺς νόμους, κειμένους ἐν σελ. 326 καὶ σελ. 328 τοῦ σεβαστοῦ Ἀρμενοπούλου, κάμνουσι ἡ γυνὴ συνεισφορὰν τῆς προικὸς της, μοιράζει ἐξ ἴσου μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν αὐτῆς τὴν περιουσίαν τοῦ πατρὸς αὐτῆς ».

## 718

1823. Πρᾶξις 972, ἀπὸ 3 Σεπτ., τοῦ Ὑπουργοῦ Θρησκείας, ἐν 44, σ. 282, ὅτι « τῶν αἵρετῶν κριτῶν ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀπαράτρεπτος, κατὰ τοὺς νόμους τοὺς κειμένους ἐν τῷ ἱερῷ Ἀρμενοπούλῳ ».

## 719

1823. Ἀπόφ. 1069, ἀπὸ 13 Σεπτ., τοῦ Ὑπουργοῦ Θρησκείας, ἐπὶ κληρονομικῆς ὑποθέσεως, ἐν 44, σ. 287–288, ἀριθ. 194.

« . . . οἱ ἱεροὶ νόμοι τῆς δίδουσι νὰ κάμῃ συνεισφορὰν τῆς προικὸς της, διὰ νὰ συγκληρονομήσῃ, πλὴν ἡ ἄνωθεν (= ἀνέκαθεν;) καὶ ἀτ' ἀρχῆς ἐπικρατήσασα συνήθεια τῆς Πελοποννήσου τὴν ἀποκλείει ἀπὸ τὸ δικαίωμα τοῦτο . . . ».

## 720

1823. Ἐγγραφον 1157, τοῦ ὑπουργείου Θρησκείας, ἀπὸ 23 Σεπτ., ἐπὶ κληρονομικῆς διαφορᾷς,